

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 17 2020, nummers 385 – 400 vrijdag 1 mei 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	3
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
Natuurbescherming.....	7
Ambtenarenrecht.....	10

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	11
Bijstand	12
Volksverzekeringen.....	13
Sociale zekerheid overig	13
Bestuursrecht overig.....	15
Huisvesting	15
Wet basisregistratie personen	17
Vreemdelingenrecht.....	18
Regulier.....	18
Vreemdelingenbewaring	21

Algemeen bestuursrecht

JnB2020, 385

CRvB, 10-04-2020, 17/5693 WIA, 17/7594 WIA

Raad van bestuur van het Uvw.

Awb 1:2

BELANGHEBBENDE. Een werkgever is op grond van vaste rechtspraak van de Raad categoriaal belanghebbende bij een beslissing van het Uvw over onder meer een WIA-uitkering van een van zijn werknemers, omdat die uitkering gevolgen kan hebben voor de premieverplichtingen van de werkgever. Het is verder vaste rechtspraak, zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Raad van 24 februari 2012, [ECLI:NL:CRVB:2012:BV7065](#), dat het enkele feit dat een werkgever als categoriaal belanghebbende heeft te gelden niet reeds meebrengt dat hij ook moet worden geacht een concreet belang te hebben bij het maken van bezwaar of het instellen van beroep dan wel hoger beroep. Op grond van de Wet WIA gelden geen verplichtingen voor een werkgever indien een werknemer recht heeft op een IVA-uitkering. Hieruit volgt dat het Uvw met juistheid heeft geconcludeerd dat werkgeefster geen concreet belang had bij de beoordeling van haar bezwaar. Het overwogene wordt niet anders door de stelling van werkgeefster dat er aanleiding was om een maatregel aan werkneemster op te leggen. Overigens wordt daarbij nog opgemerkt dat het bestreden besluit geen betrekking heeft op het al of niet opleggen van een maatregel. De Raad verwijst naar, bijvoorbeeld, zijn uitspraak van 27 maart 2019, [ECLI:NL:CRVB:2019:1096](#). Het hoger beroep van werkgeefster slaagt dus niet.

[ECLI:NL:CRVB:2020:1057](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2020, 386

MK ABRS, 29-04-2020, 201904045/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Nijmegen.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:32, 5:32a, 6:22

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c

HANDHAVING. PASSEREN GEBREKEN. ONTBREKEN JUISTE

HANDHAVINGSGRONDSLAG. Last onder dwangsom. In dit geval kon het geconstateerde gebrek niet met toepassing van artikel 6:22 van de Awb worden gepasseerd. In het primaire besluit wordt artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo niet genoemd en [appellant] is niet gelast deze overtreding ongedaan te maken. Dit gebrek dient in een nader te nemen besluit te worden hersteld, zodat aan het besluit de juiste grondslag voor het handhavend optreden ten grondslag kan worden gelegd. In dit geval doet zich

**niet de situatie voor dat evident is dat [appellant] niet is benadeeld door het gebrek. Verwijzing naar ABRS 27-03-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:921](#).
[ECLI:NL:RVS:2020:1159](#)**

JnB2020, 387

MK ABRS, 29-04-2020, 201905809/1/A3

burgemeester van Meierijstad, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:84

Opiumwet 13b

OPIUMWET 13b. De burgemeester heeft in redelijkheid de woning voor zes maanden mogen sluiten. De burgemeester heeft afdoende gemotiveerd dat particuliere verhuurders niet geacht kunnen worden in dezelfde mate het belang van de volkshuisvesting te dienen als woningbouwcorporaties. Daarmee is eveneens inzichtelijk waarom in het geval van particuliere verhuur het belang van het zichtbaar optreden tegen drugshandel zwaarder weegt dan bij verhuur door woningbouwcorporaties. Het beleid waarin dit onderscheid is gemaakt is dan ook niet onrechtmatig.

[...] de burgemeester [heeft] onder aanzegging van bestuursdwang [appellant] en anderen gelast de woning [...] te sluiten voor de duur van zes maanden.

[...] 2.1. De Afdeling heeft bij uitspraak van 24 april 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1310](#), geoordeeld dat de burgemeester de sluiting van de woning van [appellant] onvoldoende heeft gemotiveerd en heeft het besluit op bezwaar van 18 oktober 2017 vernietigd. In het Beleid inzake bestuurlijke handhaving van artikel 13b Opiumwet Gemeente Meierijstad (hierna: het beleid) dat ten tijde van dat besluit van toepassing was stond dat de sluitingstermijnen bij softdrugs en/of harddrugs niet van toepassing zijn in situaties waarbij de woningbouwvereniging overgaat tot ontbinding van de betreffende huurovereenkomst. [...]

[...] Oordeel van de Afdeling over het onderscheid tussen woningbouwcorporaties en particuliere verhuurders bij sluiting van een woning

3.1. [...] Anders dan [appellant] betoogt, behoeven in de afweging om al dan niet tot sluiting van een woning over te gaan niet alleen belangen die gediend zijn bij het zichtbaar optreden tegen drugshandel te worden betrokken. De burgemeester stelt terecht dat dit belang mag worden afgewogen tegen andere belangen, zoals in dit geval het belang bij de volkshuisvesting. De Afdeling is ook van oordeel dat het belang bij volkshuisvesting en het gewicht dat daaraan in het beleid is toegekend in het nieuwe besluit goed en inzichtelijk is gemotiveerd. Hierbij mocht ook betekenis worden toegekend aan de wettelijke waarborgen die gelden voor woningcorporaties en het transparante toewijzingsbeleid. Anders dan particuliere verhuurders mogen zij niet elk willekeurig persoon huisvesten. Aannemelijk is dat lange wachttijden bestaan en dat steeds meer mensen een urgent woonprobleem hebben, waardoor het belangrijk is dat woningen weer snel vrijkomen om de doorstroom in de sociale huursector te kunnen bevorderen en de specifieke doelgroepen te kunnen huisvesten. Particuliere verhuurders hebben niet een dergelijke plicht en zijn ook in die zin dus niet gelijk te stellen met een woningbouwvereniging. Aannemelijk is verder dat particuliere verhuurders doorgaans

een voorkeur hebben voor andere doelgroepen en dat zij ook op een andere manier tot verdeling van woonruimte zullen overgaan omdat zij doorgaans een commercieel motief zullen hebben, zoals de burgemeester stelt. Daarmee heeft de burgemeester afdoende gemotiveerd dat particuliere verhuurders niet geacht kunnen worden in dezelfde mate het belang van de volkshuisvesting te dienen als woningbouwcorporaties. Daarmee is eveneens inzichtelijk waarom in het geval van particuliere verhuur het belang van het zichtbaar optreden tegen drugshandel zwaarder weegt dan bij verhuur door woningbouwcorporaties. Het beleid waarin dit onderscheid is gemaakt is dan ook niet onrechtmatig. Gezien dat gerechtvaardigde onderscheid hoefde de burgemeester [appellant] en anderen geen vergelijkbare mogelijkheden aan te bieden als woningbouwverenigingen om overlast van drugs tegen te gaan. Dat woningbouwverenigingen niet verplicht zijn om beleid op te stellen dat ziet op het tegengaan van drugshandel, laat onverlet dat zij dat wel hebben gedaan en in overeenstemming met de burgemeester zich aan dat beleid conformeren. Tot slot blijkt uit het nieuwe beleid dat woningen van woningbouwcorporaties weliswaar nu wel worden gesloten net als die van particuliere verhuurders, maar dat woningbouwcorporaties, anders dan particuliere verhuurders, eerder de mogelijkheid hebben om opheffing van deze sluiting te verzoeken, zoals op het moment dat de huurders meewerken aan het ontbinden van de huurovereenkomst. Ook zijn de regels over recidive niet van toepassing. Zoals blijkt uit dit beleid is er dus nog steeds sprake van een onderscheid met de particuliere verhuur, vanwege het belang van de volkshuisvesting.

Het oordeel van de Afdeling over de vergelijkbaarheid van de situatie van [appellant] 3.2. Op grond van artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) moet de burgemeester, zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in haar uitspraak van 26 oktober 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:2840](#)), alle omstandigheden van het geval betrekken bij zijn beoordeling en te bezien of deze op zichzelf, dan wel tezamen met andere omstandigheden, moeten worden aangemerkt als bijzondere omstandigheden die maken dat het handelen overeenkomstig de beleidsregel gevolgen heeft die onevenredig zijn in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen.

Dit kan eveneens inhouden dat, mocht in een specifiek geval blijken dat een particuliere verhuurder op zoveel punten vergelijkbaar is met een woningcorporatie, in dat specifieke geval aanleiding kan bestaan om ook van sluiting van de woning af te zien. De Afdeling is van oordeel dat dit in het geval van [appellant] en anderen niet zo is. Zo hebben [appellant] en anderen alleen gesteld maar niet aannemelijk gemaakt dat zij identificatiebewijzen controleren. Daarnaast is er weliswaar een huurovereenkomst overgelegd maar deze is niet ondertekend door zowel de huurder als [appellant] en anderen. Ook maakt een ander dan de huurder de huur over. Met deze persoon was nooit een huurovereenkomst gesloten. Verder is niet gebleken van een vergelijkbare werkwijze bij toewijzing van een woning aan potentiële huurders. Van een situatie die vergelijkbaar is met een woningbouwvereniging is dan ook geen sprake. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:1147](#)

JnB2020, 388

Voorzieningenrechter Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 22-04-2020 (publ. 24-04-2020), BRE 20/5620 VV

burgemeester van de gemeente Waalwijk, verweerder.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. CORONA. Sluiting woning voor drie maanden. Door de uitbraak van het coronavirus en de op dit moment van kracht zijnde beperkende maatregelen wordt iedere Nederlander geacht zoveel mogelijk thuis te blijven om verdere verspreiding van het coronavirus te voorkomen. Nu uit het bestreden besluit en uit de overige stukken niet blijkt dat er concreet specifiek voor verzoekster geschikte alternatieve woonruimte beschikbaar is, dient naar het oordeel van de voorzieningenrechter bij afweging van de betrokken belangen doorslaggevend gewicht te worden toegekend aan het belang van verzoekster om nog gedurende de periode dat in Nederland de hiervoor bedoelde beperkende maatregelen van kracht zijn in haar eigen woning te kunnen verblijven. Schorst het primaire besluit tot zes weken na bekendmaking van uitspraak van de rechtbank inzake 20/5621 WET.

[ECLI:NL:RBZWB:2020:1912](https://ecli.nl/RBZWB:2020:1912)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

Jnb2020, 389

Rechtbank Midden-Nederland, 30-03-2020 (publ. 24-04-2020), UTR 19/2337

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amersfoort, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingswet (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en c, 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 4

Algemene plaatselijke verordening van de gemeente Amersfoort (APV) 4:6 lid 1

WABO. KRUIMEL. GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING. BELEIDSRUIMTE.

Omgevingsvergunning warmtepomp. Geluidshinder. Verweerder mag aansluiting zoeken bij artikel 4:6 van de APV en bij de geluidsnorm van 40 dB(A), gecorrigeerd naar 35 dB(A) voor tonaal geluid, uit het Activiteitenbesluit.

[...] omgevingsvergunning verleend voor het plaatsen van een warmtepomp [...]

[...] 6. De rechtbank stelt vast dat verweerder de omgevingsvergunning heeft verleend door gebruik te maken van zijn bevoegdheid op grond van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 2°, van de Wabo, in samenhang met de kruimelregeling.

[...] 9.1 De rechtbank stelt voorop dat de vraag of er sprake is van strijd met een goede ruimtelijke ordening valt binnen de beleidsruimte die verweerder heeft. Deze ruimte vult verweerder in dit geval in door aansluiting te zoeken bij artikel 4:6 van de APV en bij de

geluidsnorm van 40 dB(A), gecorrigeerd naar 35 dB(A) voor tonaal geluid, uit het Activiteitenbesluit. Dat mag verweerder in redelijkheid ook doen. Er is geen regel die verweerder verplicht om voor zijn beleid aan te sluiten bij een eventuele toekomstige norm in het Bouwbesluit. Evenmin is verweerder verplicht om het geluid op de erfgrens te meten, zoals eisers menen. Dat volgt in elk geval niet uit de enkele omstandigheid dat verweerder aansluiting zoekt bij artikel 4:6 van de APV, waarin sprake is van geluidhinder voor de omgeving. Ook de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 23 maart 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BZ3951](#), waar eisers naar hebben verwezen, maken het oordeel van de rechtbank niet anders. In die zaak ging het over een handhavingsskwestie tegen een overtreding van een APV. Het gaat daarbij om een ander toetsingskader dan in onderhavige zaak het geval is. In onderhavige zaak gaat het namelijk om aan de invulling die verweerder in het kader van zijn beleidsruimte geeft aan wat een goede ruimtelijke ordening is. Verweerder mag daarin zijn eigen keuzes maken. [...]

[...] 10. Gelet op het voorgaande heeft in redelijkheid de omgevingsvergunning voor het plaatsen van de warmtepomp met afwijking van het bestemmingsplan kunnen verlenen. [...]

[ECLI:NL:RBMNE:2020:1589](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2020, 390

MK ABRS, 29-04-2020, 201810157/1/A2

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit (minister).

Eerste Protocol (EP) bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 1

Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (Handvest) 17, 51

Natuurbeschermingswet 1998 31 lid 1

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.1, 2.3, 2.7, 2.8, 6.3 lid 1, 9.1 lid 1, 9.10, 11.1

NATUURBESCHERMING. SCHADEVERGOEDING. Afwijzing verzoek om nadeelcompensatie wegens wijziging begrenzing Natura 2000-gebied.

In dit geval moest dit verzoek worden beoordeeld met toepassing van de Wnb. Artikel 6.3 van de Wnb biedt geen grondslag voor tegemoetkoming in de verzochte schade ten gevolge van het aanwijzingsbesluit.

Het besluit op bezwaar is onvoldoende gemotiveerd nu de minister in het geheel niet is ingegaan op het beroep op artikel 1 van het EP. De minister had moeten beoordelen of er een "fair balance" is getroffen tussen het algemeen belang en de belangen van North Sea Port.

[...] de staatssecretaris van Economische Zaken [heeft] een verzoek van Zeeland Seaports N.V., de rechtsvoorgangster van North Sea Port, om nadeelcompensatie wegens de wijziging van de begrenzing van het Natura 2000-gebied "Westerschelde & Saefthinghe", afgewezen.

[...] 6.1. Ingevolge artikel 9.10, eerste lid, van de Wnb worden aanhangige procedures tot het nemen van een besluit krachtens de Nbw 1998 vanaf het tijdstip van inwerkingtreding van de Wnb op 1 januari 2017 overeenkomstig het bepaalde bij en krachtens de Wnb behandeld. De duidelijke tekst van die bepaling laat geen ruimte voor andere mogelijkheden. Gelet op deze bewuste keuze van de wetgever is voor het toepasselijk recht dus niet van belang dat ten tijde van het nemen van het wijzigingsbesluit en het indienen van het verzoek om schadevergoeding de Nbw 1998 nog van toepassing was. Dit betekent dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat het verzoek van North Sea Port om schadevergoeding, nu daarop op die datum nog niet was beslist, moest worden beoordeeld met toepassing van de Wnb.

[...] 6.4. Niet in geschil is dat het wijzigingsbesluit een aanwijzingsbesluit als bedoeld in artikel 2, eerste lid, van de Wnb is. Een verzoek om tegemoetkoming in schade die het gestelde gevolg is van een aanwijzingsbesluit als bedoeld in artikel 2.1., eerste lid, van de Wnb, komt in het stelsel van de Wnb eerst voor toewijzing in aanmerking, nadat een besluit is genomen op een aanvraag van een vergunning die als gevolg van het besluit tot aanwijzing van een gebied als Natura 2000-gebied, in samenhang met het verbod, bedoeld in artikel 2.7, tweede lid van de Wnb, vereist is voor realisering van een bepaald project en dit besluit vervolgens onherroepelijk is geworden en ook aan de overige vereisten voor toewijzing daarvan is voldaan. In gevallen waarin het verbod, bedoeld in artikel 2.7, tweede lid van de Wnb, niet van toepassing is op grond van een besluit als bedoeld in artikel 2.9 van de Wnb, waaronder een besluit tot vaststelling van een beheerplan als bedoeld in artikel 2.3 van de Wnb, komt zo'n verzoek eerst voor toewijzing in aanmerking nadat voor het betreffende gebied een besluit als bedoeld in artikel 2.9 van de Wnb is vastgesteld en vervolgens onherroepelijk is geworden. In artikel 6.3 van de Wnb is dan ook een schaderegeling opgenomen, waarbij de mogelijkheid om schadevergoeding te vragen op grond van een aanwijzingsbesluit als bedoeld in artikel 2, eerste lid, van die wet uitdrukkelijk is uitgesloten. Zoals North Sea Port ter zitting heeft erkend, is de tekst van artikel 6.3 van de Wnb duidelijk en biedt dit artikel geen grondslag voor tegemoetkoming in schade zoals door haar is verzocht. Gelet hierop heeft de rechtbank in de Wnb terecht geen grondslag gezien voor toekenning van de door North Sea Port verzochte schade ten gevolge van het aanwijzingsbesluit, waarbij de rechtbank in zoverre terecht steun heeft gevonden in de uitspraken van de Afdeling van 28 september 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2582](#) en van 23 mei 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1698](#), die zien op afdeling 6.1 van de Wet ruimtelijke ordening. De rechtbank heeft derhalve in zoverre terecht geoordeeld dat de keuze van de wetgever om uitsluitend schade te vergoeden eerst nadat de nadere besluiten, als in de vorige alinea vermeld, zijn genomen, in de weg staat aan nadeelcompensatie op grond van het égalité-beginsel. [...]

[...] 7.4. Artikel 6.3, eerste lid, van de Wnb behelst wetgeving in formele zin. De rechter kan een dergelijke bepaling geheel of gedeeltelijk buiten toepassing laten als zij in strijd komt met een ieder verbindende bepaling van internationaal recht zoals bedoeld in de artikelen 93 en 94 van de Grondwet. Artikel 1 van het EP bij het EVRM is een zodanige bepaling, die onder omstandigheden kan verplichten tot schadevergoeding (vergelijk onder meer de Hoge Raad, arrest van 20 maart 2009, [ECLI:NL:HR:2009:BG9951](#)). Dat

kan derhalve zelfs het geval zijn, als de wetgever zoals hier, de mogelijkheid van vergoeding van schade ten gevolge van het aanwijzingsbesluit heeft uitgesloten, als aan de voorwaarden van de toepasselijkheid van die bepaling is voldaan. Gelet op de keuze van de wetgever voor een bestuursrechtelijke rechtsgang tegen besluiten op grond van artikel 6.3 van de Wnb ligt het daarbij uit oogpunt van efficiënte en behoorlijke rechtsbescherming voor de hand om in die procedure te beoordelen of aan de eisen van artikel 1 van het EP is voldaan, als daarop zoals in deze zaak een gemotiveerd beroep wordt gedaan, en indien dat niet het geval is de in artikel 6.3 gemaakte uitzondering in dat geval buiten toepassing te laten.

[...] 7.9. De minister is in de besluitvorming in het geheel niet ingegaan op het beroep van North Sea Port op artikel 1 van het EP. Gelet op het hiervoor overwogene in 7.4, 7.5 en 7.6 had de minister moeten beoordelen of er een 'fair balance' is getroffen tussen het algemeen belang enerzijds en de bescherming van individuele rechten, in dit geval van North Sea Port, anderzijds. In dat kader had de minister moeten ingaan op het betoog van North Sea Port, dat op haar een individuele buitensporige last rust en moeten ingaan op haar standpunt, dat de schade in dit geval rechtstreeks voortvloeit uit het wijzigingsbesluit en dat het aanvragen van een vergunning bij voorbaat kansloos is, in verband waarmee er geen belangstellende bedrijven meer zouden zijn en het wijzigingsbesluit dus met zich zou brengen dat van haar, ook vanwege de kosten van een vergunningaanvraag, redelijkerwijs niet kan worden gevergd dat zij daartoe overgaat. De enkele niet nader toegelichte stellingen van de minister, zoals gehandhaafd ter zitting, dat het aanwijzingsbesluit niet betekent dat geen enkele ontwikkeling meer mogelijk is en dat schade eerst intreedt na een concreet besluit, zoals een vergunning of een beheerplan, is in dit geval een onvoldoende concrete weerlegging. De omstandigheid dat de Wnb voorziet in de mogelijkheid van tegemoetkoming in schade die het gestelde gevolg is van een aanwijzingsbesluit als bedoeld in artikel 2.1., eerste lid, van de Wnb, zal in het algemeen kunnen bijdragen aan het oordeel dat een "fair balance" in vorenbedoelde zin kan worden aangenomen. Dit betekent echter niet dat de minister in dit bijzondere geval het betoog van North Sea Port mocht afdoen met de hiervoor vermelde motivering, zonder in te gaan op het betoog van North Sea Port waarom in dit geval niet van haar gevergd kan worden dat zij een vergunning als bedoeld in artikel 2.7 van de Wnb aanvraagt, dan wel de beslissing op deze eventuele aanvraag afwacht voordat zij een verzoek om tegemoetkoming in schade kan indienen. De Afdeling neemt daarbij ook in aanmerking dat niet zonder meer valt in te zien dat, zoals de minister stelt, schade als gevolg van een aanwijzingsbesluit eerst zou intreden na een concreet besluit omtrent bijvoorbeeld vergunningverlening, of na vaststelling van een beheersplan. Dat schade als gevolg van een aanwijzingsbesluit mogelijk beperkt kan worden door een op aanvraag genomen besluit tot vergunningverlening, betekent niet zonder meer dat schade als gevolg van het aanwijzingsbesluit eerst intreedt na het besluit tot vergunningverlening. Daarbij neemt de Afdeling bovendien in aanmerking dat de minister geen aandacht heeft besteed aan het bijzondere, in artikel 2.8 van de Wnb neergelegde beoordelingskader voor aanvragen om vergunning als bedoeld in artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb, en de consequenties daarvan in dit bijzondere geval voor de ontwikkelingsmogelijkheden van het aangewezen gebied, gegeven de concrete inhoud

van het aanwijzingsbesluit. Het besluit op bezwaar is daarom onvoldoende gemotiveerd.
[...]

[ECLI:NL:RVS:2020:1166](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2020, 391

CRvB, 23-04-2020, 19/2663 AW

college van burgemeester en wethouders van Alphen aan den Rijn.

Arbeidsvoorwaardenregeling gemeente Alphen aan den Rijn 8:15:1 lid 1 aanhef en onder sub a

AMBTENARENRECHT. AANZETTEN VAN COLLEGA TOT HET ONEIGENLIJK RAADPLEGEN VAN BRP. PLICHTSVERZUIM. VOORWAARDELIJK STRAFONTSLAG. Het college heeft in redelijkheid kunnen komen tot tenuitvoerlegging van het voorwaardelijk strafontslag.

Raad: 4.3.2. Vaststaat dat appellante aan collega 1 heeft gevraagd of zij het paspoort van haar dochter had gezien, teneinde te verifiëren of het paspoort van haar dochter al binnen was. Vervolgens heeft appellante aan collega 2 gevraagd of zij statussen kon nagaan. Appellante heeft verder in bezwaar erkend dat collega 2 op de hoogte was van de paspoortaanvraag van de dochter van appellante. Verder staat vast dat collega 2, naar aanleiding van de vraag van appellante, BRP heeft geraadpleegd teneinde na te gaan of het paspoort gereed was.

4.3.3. Daar komt bij dat het college overtuigend naar voren heeft gebracht dat appellante wist dat het nagaan van statussen tot het takenpakket behoorde van collega 2. De omstandigheid dat appellante wist dat collega 2 statussen kon nagaan, in combinatie met wat onder 4.3.2 is vastgesteld, brengt de Raad tot de conclusie dat de vraag van appellante aan collega 2 niet kan worden gekwalificeerd als een informatieve vraag, maar dient te worden opgevat als het aanzetten van die collega tot het oneigenlijk raadplegen van BRP.

4.3.4. Anders dan appellante heeft betoogd, is bij het voorgaande niet van betekenis dat appellante niet in een hiërarchische relatie stond tot collega 2. Verder laat de Raad de verklaringen van collega's 1 en 2, en wat daaromtrent is aangevoerd, buiten beschouwing. Wat er van deze verklaringen ook zij, de Raad heeft zich bij de onder 4.3.2 genoemde vaststellingen gebaseerd op wat appellante zelf heeft verklaard.

4.4. De voor de tenuitvoerlegging in aanmerking te nemen belangen zijn door het college afgewogen, zodat in redelijkheid tot die tenuitvoerlegging is gekomen. Niet gebleken is dat sprake is van bijzondere omstandigheden op grond waarvan van het college kan worden verlangd dat het afziet van tenuitvoerlegging.

[ECLI:NL:CRVB:2020:1013](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2020, 392

Rechtbank Noord-Holland, 20-04-2020, HAA 18/720

Raad van Bestuur van het Uvv, verweerder.

Wajong 2015 1a:1 lid 1 aanhef en onder a

Schattingsbesluit 1a aanhef lid 1

WAJONG 2015. Dat eiseres geen recht heeft op een uitkering op grond van de Wajong, omdat de verwachting is dat zij in de toekomst arbeidsvermogen heeft is onvoldoende gemotiveerd.

5.4 Tussen partijen is niet in geschil dat eiseres op 15 februari 2017, de dag waarop de aanvraag is ingediend, geen arbeidsvermogen had. In geschil is slechts de vraag of eiseres duurzaam geen mogelijkheden tot arbeidsparticipatie heeft. Gelet op artikel 1a:1, vierde lid, van de Wajong 2015 moet voor het recht op uitkering worden beoordeeld of eiseres in een situatie verkeert waarin de mogelijkheden tot arbeidsparticipatie zich niet kunnen ontwikkelen.

5.5 De nadere onderbouwing van de bezwaarverzekeringsarts en van de arbeidsdeskundige bezwaar en beroep, opgenomen in hun rapporten van 12 december 2019, acht de rechtbank in het licht van hetgeen in het proces-verbaal van afspraken na de schorsing van het onderzoek ter zitting aan verweerder is verzocht, niet voldoende. De rechtbank overweegt daartoe dat zij zich weliswaar op het standpunt stellen dat van een situatie van duurzaamheid nog geen sprake is, maar dat op geen enkele wijze inzichtelijk wordt gemaakt hoe de ingewikkelde complexe problematiek van eiseres ten tijde in geding concreet verschilt van de situatie van eiseres medio 2019. De rechtbank benadrukt dat in deze niet zozeer van belang is of sprake kan zijn van een verbetering van de functionele mogelijkheden van eiseres, maar ook – en vooral – of zo'n verbetering van invloed kan zijn op de mate van arbeidsongeschiktheid. Dat van dit laatste sprake zal kunnen zijn wordt slechts in algemene bewoordingen aangenomen. In dit verband kan de rechtbank er bezwaarlijk aan voorbijgaan dat in het kader van deze procedure namens verweerder geen bezoek is gebracht aan de dagbestedingsplek van eiseres, terwijl dat naar aanleiding van de derde aanvraag wel is gebeurd op 19 november 2019. Ook ontbreekt elke informatie van de begeleiders van eiseres. Niet duidelijk is daarom hoe een en ander zich verhoudt tot hetgeen tijdens de hoorzitting van 30 november 2017 namens eiseres naar voren is gebracht en waarbij een veel minder positief beeld wordt geschetst van de ontwikkeling van eiseres vanaf 2015 dan waarvan namens verweerder wordt uitgegaan. Aan de namens verweerder na de tussenuitspraak overgelegde aanvullende motiveringen komt in dit kader onvoldoende gewicht toe, aangezien deze rapportages in wezen niet meer zijn dan een herhaling van de eerder ingenomen standpunten. Een en ander overziend acht de rechtbank het bestreden besluit onvoldoende gemotiveerd. Verweerder is er verder niet in geslaagd om dit gebrek na de schorsing weg te nemen. In die situatie is het naar het oordeel van de rechtbank gerechtvaardigd om ervan uit te gaan dat verweerder kennelijk niet in staat is het bestreden besluit te voorzien van een toereikende motivering.

6. Het beroep is gegrond. [...]

[ECLI:NL:RBNHO:2020:3205](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2020, 393

CRvB, 21-04-2020, 18/2965 PW

college van burgemeester en wethouders van Maastricht.

PW 35 lid 1

PARTICIPATIEWET. AFWIJZING BIJZONDERE BIJSTAND VOOR THUISSTUDIE.

Het college heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de kosten voor de thuisstudie van zoon X niet noodzakelijk zijn. Appellante heeft niet aannemelijk gemaakt dat er voor X voor het studiejaar 2016/2017 geen mogelijkheden meer waren om onderwijs te volgen aan een andere reguliere MBO-instelling dan het [naam ROC]. Appellante heeft niet met een andere MBO-instelling contact gehad over de mogelijkheden. Ook heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat de kosten voortvloeien uit bijzondere omstandigheden. Hierbij is van belang dat X zich weliswaar al in februari 2016 heeft ingeschreven voor een MBO-opleiding in [plaatsnaam 2], maar hij heeft er voor gekozen zich een maand later al weer uit te schrijven vanwege de te hoge reiskosten. Voorts is uit de stukken noch ter zitting duidelijk geworden op welk moment X zich heeft aangemeld op het [naam ROC] en of dit tijdig is geschied.

[ECLI:NL:CRVB:2020:988](#)

JnB2020, 394

MK CRvB, 21-04-2020, 17/5985 PW

college van burgemeester en wethouders van Breda.

EVRM 8

PW 3 lid 4 aanhef en onder b

PARTICIPATIEWET. GEZAMENLIJKE HUISHOUDING. ONDERZOEK IN HET KADER VAN PROJECT LANDELIJKE AANPAK ADRESKWALITEIT. De waarnemingen zijn niet als stelselmatige observaties aan te merken. Het gaat om circa 43 kennelijk kortdurende waarnemingen op 28 dagen. De waarnemingen waren vooral gericht op de aanwezigheid van de auto van X en op de voordeur van de woning van appellante. Daarmee kon niet een min of meer volledig beeld van bepaalde aspecten van het leven van appellante worden verkregen. De waarnemingen vormden een beperkte en aanvaardbare inbreuk op het recht op respect voor het privéleven van appellante. Van strijd met de eisen van subsidiariteit en proportionaliteit is geen sprake.

[ECLI:NL:CRVB:2020:991](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2020, 395

Rechtbank Den Haag, 09-04-2020, SGR 19/4836

Raad van bestuur van de SvB, verweerder.

AKW 3 lid 1, 6 lid 1 aanhef en onder a, 11 lid 1

KINDERBIJSLAG. DUURZAME BAND MET NEDERLAND. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat er te weinig aanknopingspunten zijn om een duurzame band van persoonlijke aard tussen eiseres en Nederland aan te nemen op de peildatum van 1 januari 2019. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat eiseres op de peildatum nog maar een korte tijd, namelijk iets minder dan twee maanden, in Nederland verbleef. Voorts beschikte eiseres op de peildatum niet over een zelfstandige woonruimte. Eiseres heeft ter zitting verklaard dat zij vanaf 3 december 2018 via Stichting de Binnenvest verbleef in een hotel en dat zij vanaf eind januari 2019 in een crisiswoning woonde. Verder is gebleken dat eiseres op de peildatum geen werk en geen bijstandsuitkering had. Het enkele feit dat eiseres een bijstandsuitkering had aangevraagd, haar kind naar school ging en zij de Nederlandse nationaliteit heeft, is onvoldoende om de conclusie te trekken dat eiseres een duurzame band van persoonlijke aard met Nederland had. Deze door eiseres genoemde omstandigheden leggen onvoldoende gewicht in de schaal om op de peildatum ingezetenschap aan te nemen. Dat eiseres op de peildatum de intentie had om zich permanent in Nederland te vestigen en dat zij eerder 5,5 jaar in Nederland heeft gewoond, is onvoldoende om op de peildatum ingezetenschap aan te nemen. De voorheen bestaande band van persoonlijke aard tussen eiseres en Nederland is in ieder geval na eind mei 2013 verbroken door de toen door eiseres beoogde definitieve vestiging van eiseres bij haar partner in Suriname.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:3318](https://ecli.nl/RBDHA:2020:3318)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2020, 396

Rechtbank Midden-Nederland, 20-04-2020, UTR 20/353

Centrum Indicatiestelling Zorg, verweerder.

Wet langdurige zorg (Wlz)

Besluit langdurige zorg (Blz) 3.1.5 lid 1 aanhef en onder b

ZVW

WET LANGDURIGE ZORG. MINDERJARIGE. Als er sprake is van behoefte aan permanent toezicht of 24 uur per dag zorg, die in de nabijheid beschikbaar moet zijn, komt de betrokken minderjarige niet in aanmerking voor zorg op grond van de Wlz, maar voor zorg op grond van de Zvw.

4. De rechtbank stelt voorop dat tussen partijen niet in geschil is of [voornaam van eiseres] 24 uur per dag zorg en toezicht nodig heeft. Tussen partijen is in geschil beantwoording van de vraag of de zorg moet worden geleverd op grond van de Wlz of de Zvw.

[...]

Heeft verweerder artikel 3.1.5, eerste lid, aanhef en onder b, van de Blz correct toegepast?

6. De rechtbank oordeelt dat verweerder artikel 3.1.5, eerste lid, aanhef en onder b, van de Blz correct heeft toegepast. Uit artikel 3.1.5 van het Blz volgt dat minderjarigen zoals [voornaam van eiseres], geen recht hebben op zorg op grond van de Wlz als zij in verband met complexe somatische problematiek of een lichamelijke handicap is aangewezen op verpleging en verzorging als bedoeld in artikel 2.10, tweede lid, van het Besluit zorgverzekering. Als er dus sprake is van behoefte aan permanent toezicht of 24 uur per dag zorg, die in de nabijheid beschikbaar moet zijn, komt de betrokken minderjarige niet in aanmerking voor zorg op grond van de Wlz, maar voor zorg op grond van de Zvw. Uit de memorie van toelichting bij het Blz volgt nadrukkelijk dat kinderen bij wie zich op zeer jonge leeftijd naast de complexe somatische problematiek of lichamelijke handicap ook een verstandelijke handicap manifesteert, tot hun vijfde levensjaar behoren tot de doelgroep voor de zorg voor kinderen met een somatische aandoening. Tot hun vijfde levensjaar ligt het accent veelal op de medische zorg en valt deze zorg daarom onder de intensieve Zvw-zorg voor kinderen met een somatische aandoening. Gaandeweg verschuift het aangrijpingspunt van de medische zorg naar de gehandicaptenzorg en kan duidelijk worden dat deze kinderen vanwege hun ernstige verstandelijke handicap levenslang en levensbreed zorg nodig hebben. Als deze kinderen voldoen aan de toelatingscriteria van de Wlz, dan vallen zij nadat zij vijf zijn geworden onder de Wlz en krijgen zij de zorg op grond van de Wlz.

7. Anders dan eisers, is de rechtbank van oordeel dat uit de verklaring van de kinderneuroloog volgt dat er permanent toezicht noodzakelijk is om vitale lichamelijke functies te monitoren en adequaat te kunnen handelen bij epileptische aanvallen. Verweerder heeft dan ook kunnen oordelen dat op dit moment sprake is van permanent toezicht met een verpleegkundige blik vanwege de epilepsie van [voornaam van eiseres] en dat daarom de Zvw voorliggend is. Uit de medische verklaring van [D], kinderrevalidatiearts bij [naam revalidatiecentrum] van 26 februari 2020 volgt weliswaar dat [voornaam van eiseres] meer dan alleen de somatische beperking heeft maar dit is geen nieuwe informatie. Uit het dossier blijkt dat dit al bekend was. Bovendien gaat deze verklaring niet in op de vraag waar het aangrijpingspunt van de zorg ligt. Dit betekent dat geen sprake is van een te beperkte toetsing door verweerder en dat artikel 3.1.5, eerste lid, aanhef en onder b, van het Blz correct is toegepast door verweerder.

Artikel 3.1.5., eerste lid, aanhef en onder b, van het Blz buiten toepassing laten?

8. Op grond van artikel 4:84 van de Awb handelt het bestuursorgaan overeenkomstig de beleidsregel, tenzij dat voor een of meer belanghebbenden gevolgen zou hebben die wegens bijzondere omstandigheden onevenredig zijn in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen.

9. De rechtbank oordeelt dat er geen sprake is van bijzondere omstandigheden op grond waarvan verweerder artikel 3.1.5, eerste lid, aanhef en onder b, van het Blz buiten toepassing had moeten laten. De omstandigheid dat voor de Wlz een andere tarievenlijst wordt gehanteerd dan voor de Zvw is onvoldoende om artikel 3.1.5, eerste lid, aanhef en onder b, van het Blz buiten toepassing te laten omdat het hier een vergelijking betreft tussen twee verschillende regelingen en niet ziet op een doelstelling van artikel 3.1.5, eerste lid onder b, van het Blz. De rechtbank volgt verweerder in zijn stelling dat budgettaire redenen geen aanleiding vormen om iemand alsnog tot de Wlz toe te laten en een indicatie af te geven. Overigens overweegt de rechtbank dat verweerder ter zitting heeft geopperd dat als eisers ervaren dat de indicatie van de wijkverpleegkundige te laag is, zij een wijziging van het aantal zorguren kunnen aanvragen bij de Zvw. De rechtbank geeft eisers in overweging deze mogelijkheid te onderzoeken. Dat de situatie van [voornaam van eiseres] niet zal verbeteren en zij uiteindelijk in de Wlz terecht zal komen, maakt evenmin dat verweerder het beleid op onredelijke wijze heeft toegepast. De beroepsgrond slaagt niet.

[ECLI:NL:RBMNE:2020:1560](https://ecli.nl/RBMNE:2020:1560)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Huisvesting

JnB2020, 397

MK ABRS, 29-04-2020, 201903274/1/A3 en 201903279/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam, appelland.

Huisvestingswet 2014 2, 4, 21, 24, 35

Wet bijzondere maatregelen grootstedelijke problematiek 1, 8, 9

Verordening toegang woningmarkt en samenstelling woningvoorraad 2017, zoals deze gold van 1 januari 2016 tot 26 april 2017 (Huisvestingsverordening 2016)

HUISVESTING. BOETE. OMVANG GESCHIL. In dit geval is de rechtbank buiten de omvang van het geschil getreden door te oordelen dat de gemeente in het geheel geen bevoegdheid had tot het vaststellen van een huisvestingsverordening en daarom de volledige verordening onverbindend te verklaren.

EXCEPTIEVE TOETS. In dit geval heeft de gemeenteraad bij de vaststelling van de Huisvestingsverordening 2016 niet onderbouwd dat in de in dit geding centraal staande wijk van de gemeente Rotterdam sprake was of is van schaarste aan goedkope woonruimte buiten de gereguleerde huursector en van onevenwichtige en onrechtvaardige effecten die het opnemen van een verbod tot omzetting van zelfstandige woonruimte in onzelfstandige woonruimte, met vergunningplicht rechtvaardigde. Dit brengt mee dat de vermelde bepalingen van de destijds geldende Huisvestingsverordening 2016 in de voorliggende twee boetezaken buiten toepassing dienden te worden gelaten.

[...] boete [...] van € 8.000,00 wegens het zonder vergunning omzetten van een zelfstandige woonruimte in onzelfstandige woonruimten in [...] woning [...].

[...] 5.1. De rechtbank heeft overwogen dat wanneer in een gemeente geen sprake is van schaarste van goedkope woningen, er geen bevoegdheid bestaat tot het vaststellen van een huisvestingsverordening. Ook uit de Wet bmgp vloeit echter een bevoegdheid voort om regels te stellen in een huisvestingsverordening. Deze regels zien met name op de woonruimteverdeling, hetgeen in de voorliggende zaken niet aan de orde is. Reeds daarom is de rechtbank buiten de omvang van het geschil getreden door te oordelen dat de gemeente in het geheel geen bevoegdheid had tot het vaststellen van een huisvestingsverordening en daarom de volledige verordening onverbindend te verklaren. De rechtbank had haar oordeel dan ook moeten beperken tot het deel van de huisvestingsverordening dat in de voorliggende zaken voorligt, namelijk het in artikel 21, aanhef en onder c, van de Huisvestingswet 2014 geregelde verbod tot het zonder vergunning omzetten van zelfstandige in onzelfstandige woonruimte, geregeld in hoofdstuk 3 van de Huisvestingsverordening 2016, en het op grond van artikel 4.4 van die verordening opleggen van een bestuurlijke boete voor overtreding van dat verbod.

[...] 6. Voorts betoogt het college dat de rechtbank ten onrechte hoofdstuk 3 van de Huisvestingsverordening 2016 onverbindend heeft verklaard, omdat wordt voldaan aan artikel 2, eerste lid, van de Huisvestingswet 2014. [...]

7. Bij de beoordeling van dit betoog is sprake van een zogenoemde exceptieve toetsing.

[...] 8.2. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de gemeenteraad pas van de bevoegdheid tot het instellen van een vergunningplicht voor het omzetten van woonruimte die behoort tot een aangewezen woonruimtevoorraad gebruik mag maken wanneer is voldaan aan het bepaalde in artikel 2, eerste lid, van de Huisvestingswet 2014. Op grond van dat artikellid maakt de gemeenteraad van zijn bevoegdheden op grond van deze wet slechts gebruik indien dat noodzakelijk en geschikt is voor het bestrijden van onevenwichtige en onrechtvaardige effecten van schaarste aan goedkope woonruimte. Pas wanneer aan de in dit artikellid genoemde voorwaarden is voldaan kan de raad gebruikmaken van zijn bevoegdheid tot aanwijzing van delen van de woonruimtevoorraad op het grondgebied van zijn gemeente en een vergunningplicht invoeren, in dit geval voor het omzetten van zelfstandige woonruimte uit de aangewezen woonruimtevoorraad in onzelfstandige woonruimten.

9. Uit het voorgaande volgt dat de gemeenteraad in dit geval voorafgaand aan het stellen van regels in de huisvestingsverordening als bedoeld in artikel 24 van de Huisvestingswet 2014, diende te onderbouwen dat sprake is van schaarste aan goedkope woonruimte en van onevenwichtige en onrechtvaardige effecten die noodzaken tot ingrijpen in de woonruimtevoorraad. Gelet op artikel 2, eerste lid, van de Huisvestingswet 2014 diende de gemeenteraad bij het vaststellen van de Huisvestingsverordening 2016 dus ook aan te tonen dat de schaarste aan goedkope woonruimte zodanig is en tot zulke onevenwichtige en onrechtvaardige effecten leidt dan wel dreigt te leiden dat het noodzakelijk is ter bestrijding van die effecten ook in te grijpen in de duurdere woonruimtevoorraad, voor het gehele grondgebied van de gemeente Rotterdam.

[...] 9.3. Uit het vorenstaande volgt dat de raad bij de vaststelling van de Huisvestingsverordening 2016 op 17 december 2015 niet heeft onderbouwd dat in de in

dit geding centraal staande wijk van de gemeente Rotterdam sprake was of is van schaarste aan goedkope woonruimte buiten de gereguleerde huursector en van onevenwichtige en onrechtvaardige effecten die het opnemen van een verbod tot omzetting van zelfstandige woonruimte in onzelfstandige woonruimte, met vergunningplicht rechtvaardigde. Die onderbouwing is evenmin te vinden in het RIGO-rapport, de onderzoeksnotitie van 21 januari 2018 en de Monitor. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat de gemeenteraad door de regels zoals opgenomen in hoofdstuk 3, paragraaf 3.3, van de Huisvestingsverordening 2016 inbreuk maakt op het eigendomsrecht van particuliere huizenbezitters. Dit brengt mee dat voormelde bepalingen van de destijds geldende Huisvestingsverordening 2016 in de voorliggende twee boetezaken buiten toepassing dienden te worden gelaten. De rechtbank heeft daarom terecht overwogen dat het college [wederpartij sub 2] en [wederpartij sub 1] geen vergunningplicht voor omzetting van zelfstandige in onzelfstandige woonruimte kon tegenwerpen. De slotsom is dat de aangevallen uitspraak in stand kan blijven met verbetering van de gronden waarop de rechtbank haar oordeel heeft gebaseerd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:1161](#)

Zie in dit verband ook de uitspraken van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2020:1155](#) en [ECLI:NL:RVS:2020:1157](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet basisregistratie personen

JnB2020, 398

MK ABRS, 29-04-2020, 201904682/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Weert, appellant.

Wet basisregistratie personen (Wbp) 2.8, 2.58

WET BASISREGISTRATIE PERSONEN. WIJZIGEN GEREgistREERDE PERSOONSgegeVENS. In dit geval heeft het college onvoldoende gemotiveerd waarom niet kan worden vastgesteld dat de in de brp geregistreeerde gegevens over verzoekers onjuist zijn. Verzoekers zijn afkomstig uit China. Verzoekers hebben met de door hen beiden overgelegde DNA-verwantschapsonderzoeken aangetoond dat het paspoort en de overige gelegaliseerde documenten op hen betrekking hebben. Voldoende staat vast dat in de dubbel gelegaliseerde hokou opgenomen oudergegevens juist zijn.

Het college hield ter zitting bij de Afdeling vast aan het standpunt dat aan de inhoud van de door verzoekers overgelegde hokou geen betekenis kan worden gehecht omdat de authenticiteit niet kan worden gecontroleerd. Daarom ziet de Afdeling geen aanleiding om zelf in de zaak te voorzien.

[ECLI:NL:RVS:2020:1145](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2020, 399

MK ABRS, 29-04-2020, 201601536/3/V3 en 201601554/3/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Associatieovereenkomst 2, 6, 12

Aanvullend Protocol 36

Besluit nr. 2/76 1, 7, 13

Besluit nr. 1/80 10, 13, 16

EU Handvest 7, 8, 51, 52

Privacyrichtlijn 1, 2, 3, 6, 7, 8

Verordening (EG) nr. 1030/2002 punten 5 en 6 van de considerans, 1, 2, 3, 4 bis, 4

SIS II punten 10 tot en met 12 van de considerans, 1, 2, 20, 21, 24, 29

VIS-verordening punten 5, 10 en 14 van de considerans, 2, 5, 23, 24, 25

VIS-Besluit punt 5 van de considerans, 2, 5

Visumcode 10, 13

Eurodac-verordening punten 4 tot en met 6, 8, 10, 15 en 22 van de considerans, 2, 9, 11, 12, 13, 14, 16, 20

ASSOCIATIEOVEREENKOMST EEG-TURKIJE. Het verwerken, opslaan en de termijn van bewaren van biometrische gegevens van onderdanen van derde landen, waaronder Turkse onderdanen, gaat niet verder dan nodig is om identiteits- en documentfraude te voorkomen en te bestrijden.

Bij verwijzingsuitspraak van 31 januari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:347](#), heeft de Afdeling het Hof van Justitie verzocht om in een prejudiciële beslissing uitspraak te doen over de gestelde vragen over de uitleg van artikel 7 van Besluit nr. 2/76 en artikel 13 van Besluit nr. 1/80. [...] Bij arrest van 3 oktober 2019, staatssecretaris van Justitie en Veiligheid tegen A e.a., [ECLI:EU:C:2019:823](#), heeft het Hof de prejudiciële vragen beantwoord. [...] Grief 2

6. In de verwijzingsuitspraak heeft de Afdeling onder 10. overwogen dat bij deze grief in geschil is of (1) het afnemen en verwerken van biometrische gegevens in een centraal bestand en (2) de termijn van bewaring in dat bestand verder gaan dan nodig is voor het bereiken van het legitieme doel van het voorkomen en bestrijden van identiteits- en documentfraude. Deze twee punten hebben de aanleiding gevormd voor het stellen van de eerste prejudiciële vraag.

6.1. De vreemdelingen hebben in hun schriftelijke zienswijze niet gereageerd op de overwegingen van het Hof over de rechtvaardiging voor het afnemen en verwerken van biometrische gegevens in een centraal bestand (punten 56 tot en met 62). Zij hebben wel gereageerd op de overwegingen van het Hof over de rechtvaardiging voor de termijn van bewaring van deze gegevens in dat bestand (punten 63 tot en met 68) en de Afdeling verzocht te beslissen dat op basis van het arrest deze termijn voor vreemdelingen met rechtmatig verblijf in Nederland wordt beperkt tot maximaal vijf jaar.

6.2. [...] Uit de bewoordingen van punt 66 van het arrest volgt duidelijk dat het Hof ervan op de hoogte is dat de biometrische gegevens worden bewaard zolang onderdanen van derde landen rechtmatig verblijf in Nederland hebben. Ook is van belang dat het Hof in dit punt heeft verwezen naar punt 30 van de conclusie van de advocaat-generaal ([ECLI:EU:C:2019:361](#)). In dit laatste punt heeft de advocaat-generaal vermeld dat de Nederlandse regering heeft erkend dat de bewaartermijn in de praktijk zeer dikwijls boven de vijf jaar zal uitkomen, omdat die termijn is gekoppeld aan de duur van het verblijf in Nederland. Het is dan ook duidelijk dat op basis van dit arrest deze bewaringstermijn voor vreemdelingen met rechtmatig verblijf in Nederland niet hoeft te worden beperkt.

De Afdeling volgt de uitleg in het arrest van artikel 13 van Besluit nr. 1/80 dat de termijn voor het bewaren van biometrische gegevens van Turkse onderdanen in een centraal bestand gerechtvaardigd is door het doel om identiteits- en documentfraude te voorkomen en te bestrijden.

7. In de verwijzingsuitspraak heeft de Afdeling onder 10. ook overwogen dat bij grief 2 verder in geschil is of het aan derden beschikbaar stellen van biometrische gegevens verder gaat dan nodig is voor het bereiken van het legitieme doel van rechtshandhaving op strafrechtelijk gebied. [...]

7.1. [...] Uit 15.2. en 15.3. van de verwijzingsuitspraak volgt dat de aanleiding voor het stellen van de tweede prejudiciële vraag is gelegen in een aantal arresten van het Hof over de uitleg van het begrip "belemmering" in het vrij verkeer van goederen en werknemers en de vrijheid van vestiging. De Afdeling heeft overwogen dat, als deze rechtspraak van overeenkomstige toepassing is, zou kunnen worden betoogd dat het aan derden beschikbaar stellen van biometrische gegevens ten behoeve van rechtshandhaving op strafrechtelijk gebied een toekomstige en hypothetische gebeurtenis is. Dit is immers afhankelijk van het door de betrokken Turkse onderdaan eventueel plegen van strafbare feiten, zodat geen sprake is van een beperking.

7.2. De Afdeling blijft bij haar voorlopig oordeel zoals onder 7.1. weergegeven. In het feit dat het Hof de tweede vraag als hypothetisch heeft beschouwd omdat de vreemdelingen zich nog niet schuldig hebben gemaakt aan een strafbaar feit en de biometrische gegevens nog niet beschikbaar zijn gesteld aan derden, ziet de Afdeling een bevestiging van haar oordeel dat er tussen het afnemen van deze gegevens en het aan derden beschikbaar stellen een te ver verwijderd verband bestaat.

De Afdeling ziet zich daarin ook gesteund door het standpunt van de advocaat-generaal in punt 39 van zijn conclusie. Dat standpunt bevestigt wat de Afdeling in de verwijzingsuitspraak op basis van de rechtspraak van het Hof heeft verondersteld. [...]

7.3. Dat betekent voor deze twee zaken dat artikel 13 van Besluit nr. 1/80 zo moet worden uitgelegd dat het aan derden beschikbaar stellen van biometrische gegevens ten behoeve van rechtshandhaving op strafrechtelijk gebied geen nieuwe beperking in de zin van deze bepaling vormt, omdat het effect hiervan op de toegang tot arbeid te onzeker en te indirect is om te kunnen aannemen dat deze toegang wordt belemmerd. [...]

10.1. Onder verwijzing naar het arrest van het Hof van 29 april 2010, Commissie tegen Nederland, [ECLI:EU:C:2010:228](#), punten 67 tot en met 69, en de uitspraak van de Afdeling van 14 maart 2012, [[ECLI:NL:RVS:2012:BV9454](#)], heeft de rechtbank

overwogen dat de verplichting voor Turkse onderdanen om mee te werken aan het afnemen van biometrische gegevens en het verwerken van deze gegevens in een centraal bestand in strijd is met het verbod van discriminatie op grond van nationaliteit (artikel 9 van de Associatieovereenkomst EEG-Turkije). [...]

11.1. Onder verwijzing naar punt 69 van het arrest Commissie tegen Nederland klaagt de staatssecretaris in grief 3 dat de rechtbank door zo te overwegen niet heeft onderkend dat het afnemen en verwerken van biometrische gegevens de situatie van Turkse onderdanen niet op een met artikel 13 van Besluit nr. 1/80 strijdige wijze heeft verslechterd in vergelijking met de situatie van burgers van de Unie.

Beoordeling

12. Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 15 maart 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BP8383](#), overweegt de Afdeling dat uit het arrest van 10 februari 2000, Nazli, [ECLI:EU:C:2000:77](#), punt 55, en het arrest Commissie tegen Nederland, punten 62, 63, 68, 69 en 75, volgt dat de Associatieovereenkomst tot doel heeft geleidelijk de beperkingen van het vrije verkeer van werknemers op te heffen. Met het oog daarop verbiedt artikel 13 van Besluit nr. 1/80 de invoering van nieuwe beperkingen van het vrije verkeer van werknemers. Dat betekent, mede in het licht van artikel 59 van het Aanvullend Protocol, niet dat de vaststelling van nieuwe maatregelen geheel verboden is, maar brengt wel mee dat deze maatregelen niet onevenredig en discriminatoir mogen zijn.

Het in artikel 9 van de Associatieovereenkomst neergelegde algemene verbod van discriminatie op grond van nationaliteit is van toepassing binnen de werkingssfeer van de Associatieovereenkomst. Artikel 9 van de Associatieovereenkomst en de toepassing van dit verbod op het bijzondere gebied van werknemers overeenkomstig artikel 10 van Besluit nr. 1/80 moet derhalve worden gelezen in samenhang met artikel 13 van dit Besluit.

12.1. Deze overweging leidt tot de volgende twee conclusies.

12.1.1. Als een nationale maatregel een nieuwe beperking als bedoeld in artikel 13 van Besluit nr. 1/80 is en deze beperking is gerechtvaardigd, sluit dat uit dat deze maatregel onevenredig en discriminatoir is.

De rechtbank heeft daarom ten onrechte overwogen dat de verplichting voor Turkse onderdanen om mee te werken aan het afnemen van biometrische gegevens en het verwerken van deze gegevens in een centraal bestand in strijd is met het verbod van discriminatie op grond van nationaliteit.

12.1.2. Omdat het aan derden beschikbaar stellen van biometrische gegevens ten behoeve van rechtshandhaving op strafrechtelijk gebied geen nieuwe beperking in de zin van artikel 13 van Besluit nr. 1/80 is, zijn deze bepaling en artikel 9 van de Associatieovereenkomst niet op de vreemdelingen van toepassing. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:1168](#)

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2020, 400

MK ABRS, 29-04-2020, 202002203/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59

VREEMDELINGENBEWARING. Zicht op uitzetting in bewaringszaken gedurende de maatregelen die wereldwijd door overheden getroffen zijn wegens de uitbraak van het coronavirus. Als de huidige situatie voortduurt zonder dat er enig vooruitzicht komt op opheffing van de aan het coronavirus gerelateerde feitelijke uitzettingsbelemmeringen, kan dit alsnog gevolgen hebben voor het zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn.

1. Deze uitspraak gaat over het zicht op uitzetting in bewaringszaken gedurende de maatregelen die wereldwijd door overheden getroffen zijn wegens de uitbraak van het coronavirus. In deze zaak gaat het over Marokko, maar de overwegingen zijn van overeenkomstige toepassing op maatregelen die door andere landen worden getroffen wegens die uitbraak. [...]

2.2. De omstandigheid dat Marokko op dit moment het luchtruim heeft gesloten wegens de uitbraak van het coronavirus, is op dit moment nog aan te merken als een tijdelijke belemmering. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, is weliswaar niet uit te sluiten dat de situatie nog enige tijd zal voortduren, maar op dit moment kan nog niet worden geoordeeld dat dit zo lang zal zijn, dat de uitzetting niet meer binnen een redelijke termijn kan plaatsvinden.

2.3. Dit neemt echter niet weg dat als de huidige situatie voortduurt zonder dat er enig vooruitzicht komt op opheffing van de aan het coronavirus gerelateerde feitelijke uitzettingsbelemmeringen, dit alsnog gevolgen kan hebben voor het zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn. Het is dan in de eerste plaats aan de staatssecretaris om per geval te bezien of de maatregel kan worden gecontinueerd of moet worden opgeheven en vervolgens aan de bewaringsrechter om dit te toetsen. De vreemdeling kan een vervolgberoep instellen als hij vindt dat de maatregel ten onrechte voortduurt terwijl zicht op uitzetting is komen te ontbreken.

2.4. De rechtbank heeft gelet op het voorgaande terecht geoordeeld dat zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn naar Marokko niet ontbreekt.

[ECLI:NL:RVS:2020:1141](https://ecli.nl/RVS:2020:1141)

[Naar inhoudsopgave](#)